

През есента на 1875 година Централният революционен комитет от Букурещ бѣ замислил едно голѣмо и опасно дѣло. Нѣколко буйни младежи, начело съ Стефанъ Стамболовъ, бѣха предложили да се изпратятъ хора въ Цариградъ, които въ опредѣлено време да подпалятъ града, да убиятъ султана и съ това да дадатъ знакъ за всеобщо българско въстание. Централният комитетъ възприе тази идея и следъ дълго съвѣщание възложи подпалването на Цариградъ и убийството на султана на Стоянъ Заимовъ. Нему бѣ дадено право да си избере помощникъ измежду младитѣ хъшове, които по цѣль денъ скитаха безъ работа на букурещкитѣ улици.

Заимовъ избра Гавраилъ Хльтовъ.

Изборътъ не бѣ случаенъ. Гавраилъ почти отъ юноша бѣ напустналъ родния си градъ Копривщица, скиталъ бѣ изъ Цариградъ

и Анадола, ходилъ бѣ чакъ до Персия; тукъ като търговецъ на шаеци и гйтани, тамъ като преводачъ, на друго мѣсто като керванджия на гърци търговци, дори бѣ изпълнявалъ службата тѣлохранителъ на персийския консулъ въ Смирна. Печеляйки понѣкога луди пари, понѣкога загубвайки всичко, най-сетне той бѣ достигналъ до Влашко, дето се навърташе между хъшоветѣ. Денемъ продаваше гевреци и боза изъ улицитѣ на влашката столица, а вечеръ мечтаеше за свободна България и пѣше бунтовни пѣсни.

Въ своята опасна работа Стоянъ Заимовъ не можеше да намѣри по подходящъ помощникъ отъ Гавраила: човѣкъ, който бѣ видѣлъ всичко и който бѣше решенъ на всичко.

И така, двамата смѣли подпалвачи презъ единъ слънчевъ септемврийски день слѣзоха отъ парахода на Цариградското пристани-